

12 — ADAMOVA BLIZNAKINJA

Prvi put se desilo na moj trideset prvi rođendan. Trebalo mi je mesec dana da se oporavim. Obavio sam sva moguća medicinska testiranja i pronašao čir na želudcu, anemiju i ubrzan rad srca (što valjda ide u paketu) ali ništa neobično, ništa što bi ukazalo šta mi se dogodilo.

Sedam meseci kasnije, desilo se ponovo. Probudio sam se jedno jutro u haljini, ležeći na podu nepoznatog stana okružen uspavanim, pijanim muškarcima i ženama. Prestravio sam se.

Sećanja na te noći uvek su magloviti fragmenti. U mom umu ona su postavljena sa tačke gledišta običnog posmatrača, samo što sam ovaj put posmatrao iz svog tela, ne utičući na njega pa čak ga ni ne osećajući kao svoje, nego kao neki zatvor za moj um i dušu, ako tako nešto uopšte postoji. Dok sam ja bio zatvoren, ta odvratna zver, taj stvor, sejao je zlo.

*

Ušao sam u stan i zaključao sve brave na vratima, kao da sam očekivao da će je to sprečiti da izađe. Pogledao sam još jednom na sat nervozno pa odmahnuo glavom, to mi je postala navika da svakih nekoliko minuta proveravam vreme. Ona je uvek dolazila sat-dva nakon što bi sunce zašlo. Bio sam gladan ali stomak mi je vezan u čvor. Tako je uvek dok iščekujem promenu. Popio sam nekoliko pilula za smirenje, sačekao par trenutaka pa uzeo papir i olovku. Nisam znao šta da joj kažem, šta da kažem tom čudovištu čije je uživanje zasnovano na ljudskoj patnji, boli i smrti. Osetio sam jezu kako mi se penje uz kičmu, prsti su počeli da mi trne i pogled muti. Dolazi. Stegao sam čvršće olovku i ispisao drhtavom rukom preko celog papira „UMRI KUČKO“.

Promena je uvek bolna. To je poslednje čega se jasno sećam pre nego što se probudim ujutro u nekoj odvratnoj rupi okružen najgorim

ljudskim otpadom. Grčenje mišića uvek prvo počinje. Svi mišići se napnu skoro do pucanja. Potom kosti, pucaju i krive se, bar tako se meni čini, i svi zubi bole kao da ih neko nabija čekićom u glavu. I glava, glava je najgora. To je neopisiv bol, zaslepljujući, tada prestanem da vrištim jer izgubim glas, i u tom momentu kada pomislim da umirem, um kao da se otkači od doka za koji je bio vezan i otplovi polako, čineći da sve nestane.

*

Ustala je sa poda sa osmehom iza koga su se krili savršeni, beli zubi. Preširoko muško odelo što je visilo sa nje bilo je jedini podsetnik na čoveka koji je do malo pre bio u njemu. Čak ni ono nije moglo da sakrije lepotu njenog tela. Sklonila je talasastu smeđu kosu sa bledo plavih očiju i prišla stolu da pogleda poruku koju joj je ostavio Adam, njen blizanac kako je volela da ga zove u mislima. Nasmejala se očaju koj je izbijao iz te dve reči. Adam je bio njen anđeo čuvar, njena savest, a ona njegova tamna strana.

Svezala je široku košulju na stomaku, skratila pantalone do kolena pa izašla iz stana prethodno mu odgovorivši na poruku pišući na drugoj strani papira koji je on koristio. Večeras će Adamu da priredi nešto posebno.

Prljave ulice mračnog Kvarta Prostitutki, već su vrvele od njegovih žiteljki po kojima je dobio ime. Razgledala ih je neko vreme a onda odabrala jednu lepu i mladu, sa crvenom perikom i visokim kožnim čizmicama, standardnoj radnoj opremi ovdašnjih dama noći. Čim joj se približila i pogledala je u oči, kurva joj priđe, zanosno njišući svojim bujnim oblinama.

— Radim sve, a za slatkiša kao ti, sa popustom — reče odmeravajući je, pa obliza jezikom previše našminkane usne.

Stan je bio mali, ali čist, pravo ljubavno gnezdo namešteno da opusti klijente. Adamova široka košulja i skraćene pantalone brzo su se našle na podu kao i oskudne krpice u kojima je boravila crvenokosa kurva, i dva prelepa ženska tela isprepletala su se na širokom ležaju neskriveno uživajući u međusobnim poljupcima i veštima, vatrenim dodirima jezika po napetoj i preosetljivoj koži. Dovedena do vrhunca, Adamova bliznakinja, ljubeći labuđi vrat kurve, zagriže njen grkljan. I dok su joj se usta punila krvlju a u ušima odzvanjao posmrtni ropac praćen trzajima umirućeg tela, ona doživi orgazam i sama ječeći od zadovoljstva.

*

Adam se probudio u zatvoru. Bio je obučen u preusko, narandžasto odelo, u ćošku wc šolja i pored zida krevet. Uskoro je naišao stražar i kada ga je video, zaprepastio se.

— Ko si do đavola ti ???— počeo da viče.

— Kako si dospao tu? Gde je žena iz ćelije?!— nastavio je histerično. Adam je ćutao. Na sva pitanja je odgovarao sa „ne znam“ ili je jednostavno ćutao. Zadržali su ga dugo ali su ga na kraju ipak pustili.

Uvukao se u svoj stan sa slikama mrtve devojkice obilivene krvlju u mislima. Nije se toga sećao, ali se sećao njenog lika kao kroz maglu. Policajci su mu pokazali te fotografije mnogo puta i sada su zauvek urezane u njegovo sećanje. Uzeo je nož iz kuhinje i seo na stolicu. Presećiće vene. Nije bilo drugog rešenja.

Dok je vrela krv curila niz šaku pogled mu pade na papir na stolu, podiže ga i pročita „volim te“. Seti se prelepog lica demona koji je živeo u njemu, izvuče kaiš i stegnu podlakticu.

— Halo...da krvarim, pošaljite nekoga...ulica...— spusti slušalicu i zagleda se u papir. Bez obzira na sve, voleo je kučku.